

POSTANOWIENIE

19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 19 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku W. Z.

z udziałem D. Z.

o podział majątku dorobkowego,

na skutek skargi kasacyjnej D. Z.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z 17 stycznia 2023 r., III Ca 524/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia uczestniczce odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Ustawodawca wyraźnie

redakcyjnie wyodrębnił przesłanki tzw. przedsądu od tzw. podstaw kasacyjnych unormowanych w art. 398³ § 1 k.p.c., którymi jest naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (pkt 1) oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek przedsądu, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „albowiem jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem przepisów prawa materialnego, a to art. 46 k.r.o. w zw. z art. 212 § 2 k.c. i art. 1035 k.c. oraz z oczywistym naruszeniem przepisu postępowania, a to art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. mającym istotny wpływ na wynik sprawy”. Skarżąca zarzuciła, że przyznanie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. [...] w G. na rzecz wnioskodawcy i zasądzenie od niego na rzecz uczestniczki spłaty pieniężnej było rażąco błędne i nastąpiło z pominięciem wszelkich istotnych okoliczności sprawy oraz obiektywnych i w pełni racjonalnych przyczyn, przemawiających za sposobem podziału majątku dorobkowego w sposób wnioskowany przez uczestniczkę.

Sposób skonstruowania skargi kasacyjnej przez uczestniczkę nie odpowiada wymogom stawianym przez przepisy art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ k.p.c. Mimo że skarżąca dokonała redakcyjnego wyodrębnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania od podstaw kasacyjnych, to nie przedstawiła okoliczności świadczących o ziszczeniu się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą się powołała. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie są bowiem w zestawieniu z przytoczonymi podstawami kasacyjnymi i ich uzasadnieniem identyczne w swej treści. Takim zabiegiem redakcyjnym skarżąca osiągnęła skutek przeciwny do zamierzonego, ponieważ uniemożliwiła dokonanie wstępnego badania skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczalności jej rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (zob. postanowienie Sądu

Najwyższego z 10 stycznia 2001 r., V CZ 189/02). Zapoznając się z treścią skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie miał możliwości rozróżnienia, którą część argumentacji należy pod względem merytorycznym przypisać do wniosku, a którą do podstaw kasacyjnych. Skoro przyjmuje się, że ich funkcje w skardze kasacyjnej są zupełnie odmienne, to należy wywieść, że skarżąca doprowadziła w ten sposób do niedopuszczalnego przeniesienia ciężaru poszukiwania przez Sąd Najwyższy przyczyn dopuszczalności skargi kasacyjnej, samodzielnego oddzielania ich od podstaw kasacyjnych i odkodowywania z zaprezentowanego wyводу.

Ponadto, wywód ten, chociaż zawiera zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, ma charakter tła dla przedstawienia subiektywnego i oczekiwanego przez skarżącą rozstrzygnięcia, które miałyby – w założeniu skarżącej – doprowadzić do przyznania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu właśnie jej, a nie byłemu małżonkowi. Analiza motywów pisemnych postanowienia Sądu Okręgowego dostarcza również informacji, że argumentacja skarżącej podniesiona w skardze kasacyjnej stanowi powielenie argumentacji zgłaszanej już na etapie postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Najwyższego, Sądy *meriti* wyczerpująco i precyzyjnie rozważyły kwestię podziału majątku dorobkowego małżonków po ustaniu między nimi wspólności ustawowej. Po wyliczeniu przepisów art. 46 k.r.o., art. 1035 k.c., art. 43 § 2 k.r.o., art. 212 § 2 k.c., Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał, jakie argumenty i okoliczności przemawiają za przyznaniem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego na rzecz wnioskodawcy. W przeciwieństwie do twierdzeń podnoszonych przez skarżącą, nawet pobieżna i całkowicie wstępna weryfikacja przedstawionej przez Sąd *meriti* oceny okoliczności, pozwala na konkluzję, że Sąd nie dopuścił się pominięcia jakichkolwiek istotnych okoliczności, które powinny zadecydować o sposobie podziału majątku wspólnego stron. Wprost przeciwnie – rozważył każdą możliwą okoliczność sprawy, a zatem wszelkie obiektywne i racjonalne przyczyny, które mają znaczenie dla decyzji o sposobie zadysponowania dzielonym majątkiem, takie jak sposób nabycia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu, sytuację rodzinną stron, z uwzględnieniem sytuacji wspólnych, lecz dorosłych już dzieci, położenie majątkowe obu stron i ich zdolność do spłacenia drugiej. Jednocześnie

nie może umknąć również uwadze, że sposób działania uczestniczki, która dążyła do usunięcia wnioskodawcy z lokalu w drodze sprowadzenia na niego konsekwencji wynikających z bezzasadnie wszczętego postępowania karnego, również został przez Sąd *meriti* dostatecznie rozważony. Jeżeli zatem okoliczności dotyczące podziału majątku zostały już rozważone zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasadami logiki i zasadami doświadczenia życiowego, to nie można przyznać racji skarżącej, jakoby została zrealizowana przesłanka „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w sytuacji, gdy Sąd skonstruował tak klarowne uzasadnienie zapadłego orzeczenia.

Ponadto trzeba przypomnieć, że „oczywista zasadność”, na którą powołała się skarżąca, wymaga wykazania, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które spowodowało wydanie oczywiście wadliwego orzeczenia. Do wniosku, że sąd *meriti* dopuścił się wydania orzeczenia obarczonego tak doniosłą wadą ma prowadzić już samo zapoznanie się z treścią wniosku, przeprowadzone bez pogłębionej analizy. Wadliwość ta musi być zatem dostrzegalna na pierwszy rzut oka dla prawnika, dysponującego przeciętną wiedzą z zakresu jurysprudencji. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona, powinien zawierać chociażby wskazanie, na czym ściśle polegała błędna wykładnia przepisu, której miał dopuścić się sąd odwoławczy. Skonfrontowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku wyklucza zaś stwierdzenie, że skarżąca wykazała oczywistość wniesionego środka zaskarżenia w znaczeniu przytoczonym wyżej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 98 § 1¹ k.p.c. oraz w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 4 ust. 1 pkt 8 i art. § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2023 poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

(r.g.)